

รางวัลรองชนะเลิศ

ผีดิบ

ไม่เค็ล เลียไฮ

ยามฟากฟ้าอันมืดมิดของเมืองหลวงสว่างแปลบ ส่งเสียงคำราม
ครืนกลบเสียงรถยนต์ขุ่นดั่งท้องถนน พลันสายฝนทิ้งตัวอย่างหนัก หญิงสาวรีบเร่ง
กายเข้าสู่ชายคาตึก สลัดหยดน้ำเกาะพรารอบนปกหนังสือ แต่มันซึมเข้าเนื้อในเสียแล้ว
นี่ก็ไม่อยากหยุดหงิดกับหนังสือเพียงเล่มเดียว จึงมองทางป้ายรถเมล์ที่แอดดด้วย
ผู้คน คงรอฝนหยุดตกเสียก่อนจึงจะค่อยก้าวเท้าไปคอยรถโดยสาร คิดอะไรเพลิน
ไม่ทันได้ตั้งตัว ชายร่างสูงแทรกกายเข้าสู่ความว่างเปล่าใต้ชายคา เขาส่งกระดาดแข็ง
แผ่นเล็กให้ เธอยื่นมือรับไว้เป็นการสนองตอบ

บนแผ่นกระดาดมีรูปชายคนนั้น พร้อมข้อความภาษาไทย

‘ผู้สมัครหมายเลข ๑๒ - พรรคผีดิบ- เรากลับมาจากความตายเพื่อสร้าง
สิ่งดี ๆ ให้คนที่ยังมีลมหายใจอยู่’

หญิงสาววัย ๒๓ ปี อ่านข้อความบนกระดาดแล้วมองไปยังใบหน้าของเขา
อย่างสังเกตุ ลันคิ้วคมบนหน่วยหน้าที่ขีดเขี้ยวไว้เลือด ดวงตาเขี้ยวเขี้ยวราวสีสันของ
ท้องทะเลมหาสมุทรลึก

สายตาของเธอกวาดไปหยุดที่ดวงตาอันสงบนิ่งของเขา

“พวกคุณเป็นผีดิบจริงหรือคะ”

เขาไม่ตอบตรงคำถาม แต่ถามย้อนกลับด้วยความสุภาพ

“คุณเห็นผมหายใจรีใจ”

“ใครจะดูออกล่ะ” เธอยิ้มเอียงอายเล็กน้อยอย่างพองาม

ผีดิบหนุ่มแยมรอยยิ้มกันเอง ดึงมือเรียวขาวของเธอแตะกับหน้าอกที่เป็ยกชั้นของเขา มือที่เย็นเฉียบกับแผงอกหนึ่งไว้การขยับสร้างความตื่นเต้นให้แกหญิงสาวได้มาก

เธอเลิกคิ้ว น้ำเสียงแฝงความประหลาดใจ

“คุณไม่หายใจจริง ๆ ด้วย - ฉันเคยเห็นคุณในรายการสนทนา - คุณเป็นผีดิบที่หล่อมาก”

ผีดิบอมยิ้ม ดวงตาเขียวของเขามีแววทะเล้น

“ผมเพิ่งตายตอนอายุสี่สิบห้า คงจะยังดูหนุ่มอยู่ครับ”

“พวกเราตั้งความหวังกับคุณไว้มาก เราไม่เคยไว้ใจพวกมนุษยได้เลย”

“พวกเรายินดีรับใช้พี่น้องประชาชนที่ยังมีลมหายใจอยู่”

ผีดิบให้คำมั่นสัญญากับเธอ พลางใช้มือทั้งสองของเขาแต่งรูปทรงผมไปด้วย

“จะรังเกียจไหมคะ ถ้าดิฉันจะขอถ่ายรูปร่วมกับคุณเป็นที่ระลึก”

“ยินดีด้วยซ้ำครับ” ผีดิบยิ้ม

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือแล้วหันมาบอกเขา

“ขยับเข้ามายืนใกล้ ๆ ฉันจะนับหนึ่งสองสาม คุณทำท่าแบบวงบอยแบนด์เกาหลีได้ใช่ไหมคะ”

ผีดิบหนุ่มหัวเราะในลำคอ เขาพยักหน้าอาย ๆ

“ผมทำได้ทุกอย่างครับ...”

เธอยิ้มเหม่อมองไปทางอาคารสูง ท้องฟ้าสีน้ำเงินใกล้มืด เห็นแสงสว่างจําไรเรืองรองอยู่ตรงปลายสายตา

สองปีที่แล้วเกิดเรื่องประหลาดในกรุงเทพมหานคร จู่ ๆ คนที่เสียชีวิตไปแล้วก็ลุกขึ้นมาจากสุสาน พวกเขาฟื้นคืนชีพจากหลุมศพ ตื่นจากความตายในลักษณะร่างกายปกติ เพียงแต่ดวงตาของพวกเขากลายเป็นสีเขียวทะเล พวกผิ่ดิบส่วนใหญ่มีท่าเดินเหมือนมนุษย์ปกติริมฝีปากของพวกเขาเบิกปิดสนิท ทำให้มีบุคลิกเคร่งขรึม ไม่ชอบพูดจาเล่นหัวกับใคร ไม่ไยดีพ่อแม่พี่น้องของตัวเอง ไม่มีเพื่อนสนิท ไม่มีครอบครัว พวกเขาไม่ยอมกลับบ้านที่เคยอยู่ สมัครใจจะอยู่ร่วมกันในสุสานแบบตัวใครตัวมัน ไม่กิน ไม่นอน สวมใส่เสื้อผ้าแค่ชุดเดียว

อะไรจะเกิดก็ช่างมัน ช่วงเวลานั้นเป็นปีทองของพวกเรา พรรคการเมืองของเราได้รับชัยชนะเหนือคู่แข่ง เป็นปีนี้ทำดี ผลผลิตการเกษตรแตกดอกออกไป ชาวนาขายข้าวได้เกี่ยวหน่อสองหมื่น เงินทองแพร่สะพัดโดยที่เราไม่ทำอะไรเลย ประชาชนอยู่ดีกินดีเพราะสภาพเศรษฐกิจ พวกเขาไม่ฟังชานเรื่องการเมือง พวกเราจึงฟัดงบประมาณกันอย่างอึดมหาสำราญใจ เบิกจ่ายเงินเป็นว่าเล่น ทำเรื่องกู้เงินต่างประเทศโดยอ้างทุกโครงการเท่าที่จะนำมาบังหน้าได้ ที่สำคัญฝ่ายค้านไม่สามารถจะแตะต้องพวกเราได้ トラบได้ก็ตามที่ประชาชนยังอยู่ดีกินดี ประชาชนจะสนับสนุนเราเอง

ผมดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี พรรคฝ่ายค้านให้ฉายาผมในแบบที่ชวนหัว และเสียดเย้ยว่า ‘ก้อย เขมือบ’ เนื่องมาจากวีรกรรมในการเขมือบค่าหัวคิวจากบริษัทค้าต่างชาติของผมเอง เรื่องมันง่ายมาก ผมจัดการเขมือบบริษัทคนไทยให้กระเด็นออกไปแค่สามบริษัท ด้วยข้ออ้างง่าย ๆ ว่าสินค้าของพวกเขาไม่ได้มาตรฐาน แล้วเปิดรับสินค้าจากบริษัทของพวกเขาฝรั่งตาน้ำข้าว ผลจากนโยบายนั้น ผมจัดการทุกอย่างได้เรียบร้อย เพื่อนฝูงในพรรคต่างชื่นชมในตัวผมทั้งนั้น

ด้วยความเป็นรัฐมนตรีนี่เอง ทำให้ผมต้องเดินทางไปตรวจเยี่ยมความเป็นอยู่ภายในสุสานของพวกเขาผิ่ดิบด้วย แม้จะไม่ได้ทำอะไรมาก แต่ผมก็ขนหัวเขียวกับผงซักฟอกไปส่งมอบให้เขาได้หลายคันรถ พร้อมทั้งให้คำแนะนำว่าพวกเขาควรจะซักผ้า ตากผ้า และหัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียบ้าง ทั้งหมดนี้ ก็เพื่อสุขอนามัยของพวกเขาเอง

ผมทำได้แค่นั้น เราไม่รู้จะจัดการยังไงกับผีดิบสามร้อยห้าสิบตนใน
สุสาน เพราะไม่เคยมีใครในประเทศของเราเตรียมพร้อมรับมือกรณีแบบนี้ แม้แต่
ผู้บัญชาการเหล่าทัพก็ยังมีดบาด้าน เมื่อเราไม่สามารถทำอะไรได้ พวกเราจึงไม่
ทำอะไรเลย (อันเป็นนิสัยถาวรของพวกเขาอยู่แล้ว) トラบได้ก็ตามที่พวกเขายังไม่
สร้างความเดือดร้อนให้ใคร

พวกเขากลายเป็นสิ่งน่าสนใจ สื่อมวลชนจากทั่วโลกเข้ามาทำข่าว นัก
ท่องเที่ยวแห่แหนมาดูผีดิบกลุ่มแรกที่ฟื้นจากสุสาน เงินตราไหลเข้าประเทศอย่าง
คับคั่ง นายกรัฐมนตรีได้ให้สัมภาษณ์กับสถานีซีเอ็นเอ็น การฟื้นขึ้นของผีดิบกลายเป็น
เรื่องที่ดี มันน่าจะเป็นเรื่องดีตลอดไป ถ้าพวกผีดิบไม่เกิดความคิดที่พิสดารขึ้นมา

วันหนึ่ง หัวหน้าฝูงผีดิบถูกเชิญไปออกรายการสนทนาทางโทรทัศน์ แนนอน
ว่าเขาสร้างเรตติ้งรายการที่สูงกว่ารายการโทรทัศน์ของนายกรัฐมนตรี และความ
ต้องการของพวกเขา เปิดเผยออกมาในรายการนี้เอง

“ตอนนั้นพวกคุณได้กลับมาเป็นพลเมืองของรัฐ เพราะสภาผ่านร่างกฎหมาย
การนับอายุต่อเนื่องให้ เท่ากับว่าพวกคุณไม่เคยเสียชีวิต และตอนนี้พวกคุณมีชีวิต
เป็นอมตะ ไม่มีวันตาย ในขณะที่คนปกติต้องทำงานหาเงิน ต้องผ่อนบ้าน ต้องผ่อนรถ
แต่พวกคุณไม่กินข้าว ไม่ใช้จ่ายเงิน แถมพวกคุณยังปฏิเสธการอยู่ร่วมกับครอบครัว
ดูเหมือนว่าพวกคุณไม่มีความจำเป็นจะต้องทำกิจกรรมในแบบที่มนุษย์ทำกันเลย
แล้วคุณจะมีชีวิตอยู่ยังไง จะทำอะไรบ้างไหมครับ”

“เราอยากจะทำประโยชน์เพื่อสังคมครับ” ผีดิบหนุ่มตอบคำถาม

“ประเทศของเรามีผีดิบที่อยากทำประโยชน์เพื่อสังคมด้วย ขอโทษนะ พวก
คุณอยากจะทำออกจากสุสานไปช่วย อบต. เก็บขยะ หรืออยากไปดำน้ำช่วยปลุกปะการัง
เป็นการอนุรักษ์ธรรมชาติครับ”

“เปล่าครับ ที่จริงพวกเราอยากจะทำตั้งพรรคการเมือง”

“พรรคการเมือง!” พิธีกรทำตาโต ถามย้ำเหมือนไม่เชื่อหู “แต่ประเทศไทย

“ไม่เคยมีพรรคการเมืองที่ส่งผีดิบลงเลือกตั้งเลยนะครับ”

“ใช่ครับ ตอนยังมีชีวิตอยู่ ผมก็ไม่เคยเห็นเหมือนกัน”

หมากัดคนไม่ค่อยเป็นข่าว แต่คนกัดหมาย่อมเป็นข่าวใหญ่, พรรคผีดิบแย่งชิงพื้นที่ข่าวโดยไม่เสียสตางค์แม้แต่แดงเดียว (เพราะพวกเขาไม่มีสตางค์) ผมนึกหั่นไส้ทุกครั้งที่ได้ยินข่าวหาเสียงของพวกเขา ‘หัวหน้าพรรคผีดิบเดินเท้าหาเสียงเยี่ยมเยียนพี่น้องประชาชนจากกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่, จากกรุงเทพฯ ถึงขอนแก่น, จากกรุงเทพฯ ถึงนครราชสีมา’ พวกเขาเดินได้นานเป็นวันโดยไม่เคยต้องหยุดพัก ใช้นามบัตรกระดาษโรเนียวราคาต้นทุนต่ำ ผีดิบทุกคนสวมเสื้อผ้าตามมีตามเกิดไปหาเสียง ปราศรัยได้นานยี่สิบสี่ชั่วโมงหรือมากกว่าโดยไม่เคยต้องหยุดพัก นานวันเข้า พวกผีดิบเริ่มปรับตัวให้มันิสัยขี้เล่นคล้ายมนุษย์ พวกเขาปราศรัยถึงหนังเกาหลีเริ่มนิสัยเหน็บแนมโดยนำพวกเราไปเปรียบเทียบกับตัวละครหลังข่าว

พวกเขาครอบครองพื้นที่ข่าว ในขณะที่พวกเรานั่งดูข่าวตาปริบ ๆ

หลังการนับคะแนนเลือกตั้งครั้งประวัติศาสตร์ ‘พรรคผีดิบ’ กวาดได้หมดทุกที่นั่ง ไม่เหลือที่ว่างให้เราก็กเลย ประชาชนมากกว่าร้อยละเก้าสิบลงคะแนนให้พรรคผีดิบ ด้วยเหตุผลพื้นฐานที่ว่า

‘ผีดิบจะไม่มีวันโกงกินเงินภาษีของประชาชน - เพราะพวกเขาไม่จำเป็นต้องใช้เงิน’

บรรยากาศในที่ทำกรพรรคของเราเปรียบได้ดังสุสานที่เงียบเชียบ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองไทยที่ผู้คนไม่นิยมศรัทธาในตัวมนุษย์ แต่เป็นอนหน้าหนีไปชื่นชมผีดิบแทน ไม่เคยมีใครคาดการณ์ล่วงหน้าถึงตัวเลือกใหม่ที่มากด้วยคุณภาพ เพราะเป็นเรื่องที่อัศจรรย์เกินไป นักการเมืองพวกนั้นเป็นผีดิบ พวกเขาไม่ทลายใจ หัวใจของเขาไม่เต้น ไม่มีเลือดในร่างกาย แต่ ‘เรา’ เป็นคนที่ม่เลือด มีเนื้อ มีลมหายใจ เราเป็น ‘คน’ เหมือนคนที่ออกจากบ้านไปลงคะแนน คนที่ตอนนี้

ลงคะแนนเสียงเลือกผู้ดีบเข้ามาเดินเกลื่อนในรัฐสภา

ผมไม่เข้าใจ...

เวลาสองทุ่ม เรา นั่งอยู่ในห้องประชุม ไวน์แดงราคาเหี้ยมหมื่นวางบนโต๊ะ ผมฟังเขาพูด รู้สึกคล้ายเป็นกระโถนรองรับอารมณ์และถ้อยคำต่ำทอของเขา รองหัวหน้าพรรคฯ กำลังปรึกษาหารือกับผม

“ท่านรองทนมไม่ไหวแล้วนะ เราจะไม่ปล่อยให้พวกมันเข้ามาครอบครองรัฐสภา พวกมันไม่ใช่คน ไม่เคยญาติกับใคร ไม่เคยคิดจะฟังอะไรเลย ไม่สนใจจะรวมขอม ไม่ปรองดอง ไม่สมานฉันท์ ไม่รู้จักการรวมหัวกันด้วย”

สายตาแข็งกร้าวจับจ้องมายังใบหน้าของผม

“มันไม่ยอมมางานวันเกิดท่านรองด้วยนะก้อย”

ผมถอนหายใจ พยายามหาวิธีแย้งอย่างสุภาพ

“ท่านรองคิดว่าเรายังทำอะไรได้เหลือครับ”

ท่านรองขมวดคิ้ว พูดด้วยน้ำเสียงที่ขุ่นมัว

“ทำไมก้อยพูดแบบนี้วะ”

“ท่านรองต้องเข้าใจสถานการณ์นะครับ พวกเราเป็นแค่คน เราเป็นมนุษย์ แต่พวกมันไม่ใช่ พวกมันไม่ต้องกินข้าว นอนในโรงศพเก่า ๆ ไร่เดียว ท่านรองเคยสำรวจตัวเองบ้างไหม ท่านมีรถยนต์ที่คัน ในขณะที่พวกมันเดินโงง ๆ ไปหาเสียง จะไกลแค่ไหนมันก็เดินไป ประชาชนศรัทธาในตัวพวกมัน เพราะเชื่อว่าคน เอ๊ย! ผู้ดีบที่ไม่ต้องใช้เงินนะ...”

“ทำไม”

“มันจะไม่มีวันโกงกินสิครับ”

ท่านรองหุบโตะตั้งบึ้ง

“แล้วไม่ต้องคิดทำอะไรเลยรีไร หรือจะปล่อยให้พวกตาเขียวเดินเพ่นพ่านในสภาตลอดไป”

“ท่านรองครับ, ขนาดลูกสาวผมยังคลั่งไคล้ผีดิบจนตามไปถ่ายรูปคู่กับมัน
เอามาแปะข้างฝาบ้านเลยนะ”

“ไม่มีแผนอะไรบ้างเหวอะ ให้รู้กันไปว่าก้อยจนปัญญาจริง ๆ ยอมแพ้
ไอ้พวกผีดิบที่ไม่มีเลือดมีเนื้อ”

ผมเหยียดรอยยิ้ม...

“ที่จริงผมมีอยู่หนทางหนึ่งครับ ท่านรอง”

ท่านรองฉายแววความหวังในดวงตาเป็นประกายวิบวับทันที

“อย่าลืมนะครับว่าฉายา ‘ก้อย เขม็อบ’ ของผม ไม่ได้มาเพราะบังเอิญ
นะฮะ”

“ต้องแบบนี้สิวะก้อย รีบเข้ามาเลย ท่านรองอยากฟังใจจะขาดแล้ว”

ผมหันไปเปิดกระเป๋ากเอกสาร ฉวยหลอดแก้วเล็ก ๆ ที่ภายในบรรจุของเหลว
ขาวใสทั้งสองหลอดออกมาวาง

“สิ่งนี้จะช่วยเราได้ครับ”

“ไวอะกร้าชนิดน้ำเหวอะ”

“ไม่ใช่ครับ! มันคือน้ำลายผีดิบต่างหาก”

“เดี๋ยวนะ ก้อยเอาน้ำลายผีดิบมาทำไม ท่านรองไม่เข้าใจวะ”

“เรื่องมันยาวครับ, ในฐานะที่ผมเคยดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี
ผมได้ออกคำสั่งให้พวกผีดิบมาตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ใช่แล้วครับ เป็นความ
รับผิดชอบต่อประชาชนในฐานะรัฐมนตรีของผมเอง ซึ่งได้ทำงานอย่างทุ่มเทให้แก่
ประชาชนของเรามาโดยตลอด”

“เล่ามาเลย ถึงจะไม่ไปบ้าง ท่านรองก็ไม่ได้ว่าอะไร”

ท่านรองอารมณ์ดีขึ้นบ้าง จึงยกแก้วไวน์จิบเป็นการผ่อนคลาย

“เพราะเราต้องการตรวจสอบให้แน่ใจว่าพวกผีดิบมีเชื้อโรคแฝงอยู่ใน
ตัวบ้างหรือไม่ เพราะผีดิบบางตนก็ป่วยตาย ที่ไม่ได้ป่วยตายก็หลับอยู่ใต้ดินนาน

เกือบร้อยวัน เราเกรงว่าจะมีเชื้อโรคแฝงในตัวของพวกเขา ซึ่งอาจจะแพร่ระบาดมาสู่ประชาชนได้ โครงการของผมจึงเริ่มขึ้น ผลจากโครงการนี้แก้ไขความเชื่อของเราหลายอย่าง ที่เคยเข้าใจมาตลอดว่าพวกมันไม่มีเลือด ไม่มีน้ำลาย ไม่มีสารคัดหลั่งต่าง ๆ เป็นความเชื่อที่ผิด ผิดิบบางตนยังมีเลือดหลงเหลือ ต่อมาน้ำลายยังคงทำงานได้บ้าง เราจึงเก็บตัวอย่างเลือดและน้ำลายเหล่านี้เอาไว้”

ท่านรองพยักหน้าหงึก ๆ

“ท่านรองขอชื่นชมว่าทำงานได้รอบคอบมาก แต่ช่วยเข้าเรื่องเหอะ”

“ได้ครับ แพทย์ที่รับผิดชอบโครงการนี้ ได้ทดลองฉีดเลือดผิบบนผิวหนังของหนูตะเภาเพื่อทดสอบ ปรากฏว่าไอ้หนูตะเภาตัวนั้นกลายเป็นหนูตะเภาผิบบนภายในหกชั่วโมงครับ ผลจากการทดลองนี้พบว่าน้ำลายผิบบนก็ให้ผลอย่างเดียวกัน”

“เหอ กลายเป็นหนูผีเลยเหอ แล้วก้อยเอาน้ำลายผิบบนมาวัดท่านรองทำไมล่ะ?”

“ท่านรองครับ เราไม่มีวันจะเอาชนะไอ้พวกผิบบนได้เลย เพราะพวกมันเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ เป็นปาฏิหาริย์ เป็นอุดมคติที่ไม่มีวันจะเกิดขึ้นได้ในความเป็นจริงจู่ ๆ พวกมันก็โผล่ขึ้นมาจากสุสานแล้วจกจกเอาทุกอย่างไปจากเรา ในเมื่อเราเอาชนะปาฏิหาริย์ไม่ได้ ทำไมเราไม่เลือกจะเป็นปาฏิหาริย์เสียเองล่ะครับ”

ท่านรองทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“หมายความว่า...”

“ใช่ครับ ผมกับท่านรองจะกลั่นใจกลืนน้ำลายผิบบนเข้าไป เพื่อที่เราจะกลายเป็นผิบบน แล้วเราสองคนจะไปจดทะเบียนพรรคการเมืองผิบบนขึ้นมาอีกพรรคคราวนี้ประชาชนก็อาจจะเลือกเราบ้าง เพราะเราเป็นตัวเลือกในระบอบประชาธิปไตยที่ตรงความต้องการของประชาชน และผมได้สังเกตเห็นแล้วว่าตราบิตที่เรายังเป็นมนุษย์ เราไม่สามารถเป็นนักการเมืองที่ดีได้อย่างแน่นอน”

ท่านรองอึ้งกับข้อเสนอ ก่อนตั้งสติได้ ท่านแผดเสียงดังลั่นห้อง

“กินคนเดียวหอะ ใ้อ้ำ...”

“ท่านรองครับ...นี่เป็นทางรอดเดียวของพวกเรา” ผมครวญ

“ถ้าก๊อຍแปลงร่างเป็นผีดิบเมื่อไหร่ ก๊อຍออกจากพรรคของท่านรองไปเลยไม่ต้องอยู่พรรคนี้แล้ว ท่านรองไม่ให้ก๊อຍอยู่ พรรคของเราเป็นพรรคการเมืองของคนที่มีเลือดเนื้อ มีชีวิตจิตใจ เราไม่ได้เลวทรามต่ำช้าขนาดจะหาความดีไม่ได้ เชิญก๊อຍออกไปตั้งพรรคผีดิบใหม่คนเดียวหอะ มีอย่างไหน ท่านรองให้ช่วยคิดหาวิธีเอาชนะผีดิบ ก๊อຍกลับชวนท่านรองเป็นผีดิบ เชิญกินน้ำลายผีคนเดียวหอะ ใ้อ้ำ...”

ห้าชั่วโมงที่แล้ว ผมกลืนน้ำลายผีดิบลงไปสองอีก ผมอยากเป็นนักการเมืองที่ประสบความสำเร็จ (อีกครั้ง) ในอนาคตข้างหน้า อีกราวชั่วโมงกว่า ๆ ผมจะกลายเป็นผีดิบ เป็นตัวเลือกทางการเมืองที่ตรงความต้องการของประชาชน

บางที, การกลืนน้ำลายคนอื่นลงคอเสียบ้าง ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก